

sig bedre af en Udsending fra det svenske Gesandtskab. Jeg er imidlertid enig med det ærede Medlem i, at vi bør tage en Debat om denne Sag ved Fiskeriloven og faae denne Sag lovmæssig afgjort der. Uagtet jeg ikke forstod den ærede Ordførers Udtalelser om Sagen, saa er der dog et Punkt, hvori jeg er enig med ham, og det er deri, at vore Udtalelser her saa lidt som Folkethingets Afstemning i denne Sag gaa ud paa at lægge Ministeren Gindringer i veien for at gaa den rigtige Vej, idet de tværtimod sigte paa at støtte ham i at gaa denne Vej, og denne Vej er uden Kommentar fra noget Medlems Side ganske tydelig og forstaaelig udtalt i Udvalgets Flertals Betænkning, naar det til Slutning hedder: „Man maa derfor vente, at det Tilsyn, der fremtidig søes tilvands eller tillands med Fiskeriet paa vort Æsterritorium, retter sig efter de i Instruzen af 16de April opstillede Regler“. Der er aldeles ingen Tvivl her, en Bortforklaring er ikke mulig, og det har været mig en stor Tilfredsstillelse at se, at Udvalgets Flertal i saa Henseende — man maatte jo forøvrigt kunne vente det — saa nøie har sluttet sig til Thingets Dagsorden angaaende denne Sag. Derimod har jeg ganske vist ikke ventet, at det ærede Medlem fra Selsingør, der — det antager jeg — sammen med 17 andre Medlemmer fandt sig foranlediget til at stemme imod Dagsordenen, vilde fortsætte sin Strid imod dant Net paa dette Omraade, for at der ikke skulde fremkomme en saa klar Udtalelse fra Thinget. Men Enhver maa jo følge sin Lyft. — Der er adskillige Udtalelser i Betænkningen, som den ærede Ordfører ikke har omtalt og den høitærede Minister heller ikke. Jeg ser deri den Opfattelse fra Ministerens Side, at han har billiget, hvad man i saa Henseende har udtalt, og det kan jeg saa meget mere gjøre, som det staar i en vis Forbindelse med, hvad vi personlig og mundtlig have forhandlet med den høitærede Minister om. Jeg skal derfor ikke bryde Sædvanen ved at omtale dette. Jeg skal kun sige, at naar der ikke udtrykkelig hører fra Ordføreren eller Ministerens Side anføres en Slags Gjentagelse deraf, maa de antages at være enige, og det maa siltiende være underforstaaet, at denne Enighed vedvarer og vil vise sig i Administrationen for det følgende Aar.

Tauber: Vi møde paa § 27 en Del Forslag, dels fra den høitærede Minister, dels fra ærede Medlemmer af Udvalget, angaaende Forholdene ved de sjællandske Jernbaner. De Forslag, som Ministeren har stillet, indskrænte sig til det Læveligste, som tænkes kan. De gaa kun ud paa en Forsøgelse af Driftsmateriellet med 155,000 Kr., af hvilke imidlertid 145,000 Kr. allerede for nogle Aar siden vare bevilgede gennem en særlig Lov om Udvidelse af det sjællandske Jernbanesels-

skabs Aktiekapital, og det er altsaa i Virkeligheden nu kun 10,000 Kr., der skal lægges til en tidligere Bevilling. Det er en Udgift, som det sjællandske Jernbaneselskab har opsat, og som Staten nu, efter at være bleven Eier af Banerne, finder det nødvendigt at foretage. Hvad denne Udgift angaar, er der stillet et Modforslag af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Verg) i Forbindelse med et Par af hans Meningsfæller, samt naturligvis med det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), og det er begundet paa en ganske eiendommelig Maade. Diemedet dermed er at lære eller nødsage Sjællænderne til at sende deres Kreaturer i luffede Bogne. Jeg tror ikke, at Staten nogen- sinde har villet lære eller nødsage Syderne til at gjøre, hvad de ikke anse for at stemme med deres Fordel ved Benyttelsen af deres Jernbaner, og jeg tror heller ikke, at Staten skal indlade sig paa Sligt ligeoverfor Sjællænderne. Der er ikke Aarsag til, at Staten skal blande sig i dette Forhold paa en saadan Maade som tilfattet ved Underændringsforslaget. Derimod er der en meget alvorlig Opfordring til at efterkomme Ministerens Forslag paa dette Punkt; thi det, der trænges til paa de sjællandske Jernbaner, er et meget betydeligt Antal Godsvoogne til Brug for Transporten af Mursten, Brænde osv. Forholdet er i Virkeligheden nu saaledes, at man mange Gange har maattet lade saadanne Varer vente i længere Tid, inden man kunde faae dem expederede, fordi man ikke har haft Driftsmateriel nok til at besørge dem. Det er det, der trænges til, og vil man nu følge de ærede Medlemmer, saa faar man nogle Bogne, som ville medføre forøget Udgift for vedkommende Afsendere, og som de ikke have Brug for; derimod faar man ikke de Bogne, man behøver. Naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds træffer os med, at der saa skal blive Bogne disponible, saa er det meget tvivlsomt, om det vil opnaas ad den Vej, han foreslaar, men under alle Omstændigheder tror jeg ikke, at man skal indlade sig paa fra Rigsdagens Side at drive Dyrebestyttelse paa den Maade. Naar Kreaturer paa Sjælland i større Omfang befordres med aabne Bogne end i Sylland, har dette to Aarsager, den ene er den, at Afstandene i Sjælland ere meget kortere end i Sylland, og altsaa den Tid, Kreaturerne skulle befordres paa Jernbanen i, bliver meget kortere. Derfor er det ingenlunde samme Nødvendighed for at tage luffede Bogne i Sjælland som i Sylland. Dernæst er der en anden Aarsag, og det er den, at Syderne befordre deres Kvæg til Export, og at det derfor gjælder om — det er deres Fordel — at bevare Kvægets Huld saa stærkt som muligt, hvorimod de fleste Kreaturer, som befordres paa de sjællandske Jernbaner, befordres til Slagtning i Kjøbenhavn eller andre nære Steder, og der har dette ikke den samme Betydning for Afsen-